

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Efter sidste flytning : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Efter sidste flytning : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p447-txt-shoot-n448-1.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

P447:448:1

#

»Naaden.«

Vi frelses Alle af Naade. Vel! Men om Gud nu end er nok saa uendelig naadig, o, saa uendelig naadig som kun guddommelig Naade er det: mon der dog ikke er Eet han vil, ja, fordi det ligger i Sagen selv, maa fordre: at Den, hvem Naaden bliver til Deel dog har idetmindste en nogenlunde sand Forestilling om, hvor stor Fordringen var?

Men nu vil det være let at vise, at den officielle Forkyndelse af Xstd. fortier for en Deel hvor uendelig stor Fordringen til det at være Xsten er (at der fordres, at følge Xstum efter, at forsage Verden, at afdøe, og hvad saa deraf igjen følger, at maatte lide for denne Lære - hvorimod den officielle Forkyndelse anbringer »Naaden« paa Basis af høist: borgerlig Retfærdighed, som var denne omtrent Fordringen).

Dog naar En ikke har den sande Forestilling om Fordringens Størrelse, saa kan han heller ikke have den sande Forestilling om Naadens, han tager egl. Naaden forfængelig. Frelses han saa ogsaa af Naade? Eller maa der dog ikke bestandigt, selv om Sætningen lyder »Alle frelses ved Naaden« blive een Undtagelse: undtagen Den, som tager Naaden forfængeligt. Eller hvis man siger om en riig Mand, at han bespiste alle sine Folk, bespiste han saa ogsaa Den, der lod Maden staae og ikke spiste af den?